

Rose

S.C.I. 谜案集

ทีมพิฆาตทรชน 3

耳雅 (เออร์หย่า) เียน ชุนลี แป

BOY'S
LOVE

พิมพ์ครั้งที่ 1

พิมพ์ฉาดพรรณ ภาค 1 เล่ม 3
S.C.I. 謎集集 Special Crime Investigation

จัดพิมพ์โดย
Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

Published originally under the title of (S.C.I. 謎集集 第一季)
(S.C.I. Special Crime Investigation: Mystery Crime SEASON 1) Volume 03
Author © 耳雅 Erya

Thai edition rights under license granted by 耳雅 Erya
Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd.

Illustrations by Ao-7
Thai edition copyright © 2020 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก ธันวาคม 2563

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์
เออร์ยา.

พิมพ์ฉาดพรรณ ภาค 1 เล่ม 3 / เออร์ยา: เขียน, ชุนลี: แปล จาก S.C.I. 謎集集 第一季 (S.C.I. Special Crime Investigation: Mystery Crime SEASON 1) Volume 03.- กรุงเทพฯ: โรส อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2563.

(8), 356 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 113)

1. นวนิยายจีน I. ชุนลี, ผู้แปล II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ๑7ท6 ล3

DDC 896.1352

ISBN 978-616-18-3996-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทะพันธุ์ บัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาฝ่ายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการฝ่ายการ ลีรียกานต์ ผลงาม
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ ชูวรรณ พิณเรขิตอดุล

บรรณาธิการ ชลลดา ชลลดา • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมตตาด • คอมพิวเตอร์ จรินทร์พร คำจันทร์
ผู้ตรวจงานต้นฉบับ สุภาวดี สุขสมัย • พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รัชทรัพย์
ฝ่ายการตลาด ปณิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระอ

แยกสัและพิมพ์ที่
สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย
บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จางเหนือ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนครปฐม 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 Homepage: <http://www.nain.com>

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก
โปรดติดต่อ ☎ 08-5661-4621

ทีมพิฆาตทรชน

S.C.I.

谜案集;

Special Crime Investigation

ภาค 1 เล่ม 3

耳雅 (เออร์ยา)

เขียน

ซุนลี่

แปล

สำนักพิมพ์โรส
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

มาตรการ อมนุษย์

(ต่ อ)

ภูตผีปีศาจ

ไม่นานนัก รถของซังลัวก็แล่นขึ้นมาจากชั้นใต้ดิน เขาจอดแวะรับจันเจา จากนั้นก็มุ่งหน้าตรงไปยังบ้านพักที่หลินเจียง

เพราะที่ตัวของจันเจามีอุปกรณ์ติดตามแสดงสัญญาณจีพีเอสอยู่ ดังนั้นรถของไป๋อู๋ถึงและคนอื่นๆ จึงไม่ได้ตามติดอย่างกระชั้นชิดจนเกินไปนัก

ซังลัวขับรถไปถึงก็พูดคุยกับจันเจาว่า “ดอกเตอร์จัน ผมขอคำปรึกษา ขอถามเจาะจงไม่กี่ข้อหน่อยนะครับ”

จันเจากำลังมองดูทีวีทัศน์ภายนอก หลังจากได้ยินคำพูดของซังลัว ก็หันกลับมาด้วยความสนใจ “เรื่องจิตวิทยาเหรอครับ”

“ครับ” ซังลัวยิ้มและพยักหน้า “ผมอยากรจะสอบถามผู้เชี่ยวชาญสักคนมานานแล้ว”

“ไหนลองว่ามาสิครับ” จันเจาไขว้ขาขึ้น รอคำถามจากซังลัว

“...ดอกเตอร์เชื่อเรื่องผีหรือเปล่า” ซังลัวถามเสียงเบา

“ผี?” จันเจาชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะถามว่า “คุณหมายถึงความหมายตามตัวอักษรหรือว่ายังมีอย่างอื่นอีก”

“ที่มีตัวตนอยู่บนโลก นอกจากการมีร่างกายและไม่มีร่างกายแล้ว เป็นสิ่งที่วิทยาศาสตร์ไม่สามารถอธิบายได้...” ซังลัวครุ่นคิดก่อนที่จะพูดออกมา “พวกภูตผีปีศาจนะ”

จันเจายิ้มเล็กน้อยก่อนตอบอย่างราบเรียบ “เชื่อ”

เมื่อได้ยืนบนทสันทนาที่ตั้งออกมาจากเครื่องรับสัญญาณ ไปอวี๋ล้งก็ขับรถลงเบปากไป “เจ้าแมวนี่...พูดจาเลอะเทอะ”

ไปฉือที่อยู่ข้างๆ กระซิบถามด้วยความประหลาดใจ “พี่ชาย...หรือพี่ไม่เชื่อ?”

ไปอวี๋ล้งถึงตาใส่เขา “ตำรวจถ้าเชื่อเรื่องพวกนี้จะทำคดีได้ยังไง?”

ไปฉือพึมพำเสียงเบา “ไม่เชื่อก็ได้หมายความว่าไม่มี”

ไปอวี๋ล้งเพลอหัวเราะ คิดในใจว่าเจ้าเด็กคนนี้รู้จักเถียงแล้ว “อย่าว่าแต่ฉันไม่เคยเจอเลย หรือต่อให้เจอ ถ้าฉันไม่เชื่อ เขาก็ไม่มีตัวตน!!”

ไปฉือยังพึมพำเสียงเบา “มีนา ถึงขึ้นชื่อว่าแม่แต่ผียังกลัว...”

“พูดอะไรนะ” ไปอวี๋ล้งปรายตามองเขา

“เปล่า...”

“คุณเชื่อหรือ” เมื่อซังลั่วได้ยินคำตอบของจันเจาก็ตกใจเช่นกัน “ผมยังนึกว่านักจิตวิทยาอย่างคุณจะไม่มีความเชื่อสิ่งที่ไม่มีความหลักฐานพิสูจน์พวกนี้”

จันเจายิ้ม “ทำไมนักจิตวิทยาถึงเชื่อเรื่องนี้ไม่ได้ละ อ้อ ทำไมคุณซังถึงพูดเรื่องนี้ขึ้นมาล่ะครับ”

“อ้อ...ผมแคอยากถามว่า การที่ได้เห็นสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์หรือได้ยินเสียงที่ไม่ควรได้ยิน...มันคือพลังพิเศษหรือเป็นภาพลวงตา?!” สีหน้าของซังลั่วดูราวกับมีความกลัดกลุ้ม “ปัญหานี้รบกวนผมมานานแล้ว”

“นั่นก็ต้องดูว่ามองเห็นอะไรกันแน่” จันเจาตอบ “หรือว่าคุณซังเห็นสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์?”

...ซังลั่วล้งเลครูหนึ่งแล้วพยักหน้าตอบว่า “ใช่...มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากนำศพในหีบกลับมาแล้ว และเพิ่งเกิดในช่วงไม่กี่วันมานี้เอง”

ระหว่างที่พูด รถก็ขับเข้ามาในเขตบ้านพักของหลินเจียงแล้ว ซังลั่วจอดรถที่นอกกำแพงบ้านพักเล็กๆ และบอกว่า “ถึงแล้วครับ”

จันเจามองพิจารณาบ้านพักที่อยู่ด้านหลังประตูเหล็กผ่านทางหน้าต่างรถ เขาแอบตกใจ...บ้านหลังนี้มีสไตล์การตกแต่งที่ไม่แตกต่างจากบ้านหลังอื่นๆ ในชุมชนนี้เท่าไร แต่ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกว้าวยากศาสดันดูน่ากลัว...

ซึ่งลัวลงมาจากรถพร้อมกับจันเจา เขาเปิดประตูเหล็กตรงลานเล็ก ๆ หน้าบ้าน ก่อนจะเดินเข้าไปภายในบ้านพัก

เมื่อทั้งสองเดินเข้าไปแล้ว รถของไป๋อวี่ถึงที่ตามมาก็จอดลงข้างแปลงดอกไม้ที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกล

ไป๋ฉือซเซ่เงมมองบ้านพักแวบหนึ่งก่อนจะร้องออกมา “อา”

“เป็นอะไรไป” ไป๋อวี่ถึงนี้ก็ว่าเขาพบอะไรจึงถามด้วยความตื่นเต้น

“บ้านหลังนี้น่ากลัวมาก” ไป๋ฉือซเซ่ไปที่บ้านพักของซึ่งลัวและพูดขึ้นว่า “เห็นแล้วเย็นวาบ”

ไป๋อวี่ถึงมองซ้ายมองขวาก็ไม่เห็นมีตรงไหนที่น่าหวาดกลัวเลย จึงถามไป๋ฉืออย่างงุนงง “น่ากลัวตรงไหน?”

“บอกไม่ถูก...” ไป๋ฉือเอาเสื้อคลุมที่พาดไว้หลังเกาะอ้อมใส่ “เห็นแล้วมันรู้สึกตื้อไปหมดทั้งหัว เนื้อตัวเย็นวาบ”

“หัวหนา... พวกเรารู้สึกเหมือนกัน...” เจ้าหูที่อยู่ปลายสายของวิทยุสื่อสารพูดออกมาเสียงสั้น “ดูไปแล้วเหมือนบ้านผีสิงเลย”

ไป๋อวี่ถึงนั่งเงียบไปเป็นเวลานาน “พวกนี้พวกนายไปตรวจที่แผนกตากันให้หมดเลย!”

...

ในขณะนั้นเองก็ได้ยินเสียงจันเจาวิ่งมาจากเครื่องรับสัญญาณ “รู้สึกที่บ้านหลังนี้ค่อนข้างมีอะไรที่พิเศษ...”

ซึ่งลัวหยิบกุญแจออกมาเปิดประตู “คุณก็สังเกตเห็นเหมือนกันหรือ” จันเจายิ้มออกมา “บ้านหลังนี้ดูมีดีครับ ถ้าหากยังมองไม่เห็นความผิดปกติ คงจะต้องไปตรวจที่แผนกตาแล้วละครับ...”

“แฉ็ก แฉ็ก...” เสียงหมาฮั่นกระเเม่ไอดังออกมาจากวิทยุสื่อสาร เจ้าหูกระซิบถาม “น้องสาวของนายรู้จักหมอบางไหม แนะนำที่ดี ๆ ลักคนให้หัวหนาหน่อยสิ”

ไป๋ฉือกลั้นหัวเราะ ไป๋อวี่ถึงกััดฟันกรอดด้วยความโกรธ เจ้าแมว... เตี่ยวเถอะ!!

“บ้านหลังนี้อยู่ในส่วนที่เป็นเงามืดที่สุด... ไม่เห็นแสงอาทิตย์ตลอดทั้งปี

ดังนั้นจึงให้ความรู้สึกอึดอัดมาก” ซึ่งลั่วอิชาย “เป็นบ้านที่ผมหาชิ้นแสมมาเลือกสรรวางจุ่มให้โดยเฉพาะ”

“สว่างจุ่ม” จั้นเจาไม่เข้าใจ “ทำไมถึงตั้งใจเลือกบ้านที่มีดครีมนแบบนี้”

“มันเกี่ยวข้องกับของสะสมของผม” ซึ่งลั่วยกมือขึ้นเปิดไฟในห้องรับแขก เมื่อมีแสงไฟแล้ว บรรยากาศที่มีดครีมนแปลกประหลาดภายในห้องก็จางหายไปเล็กน้อย “ตอนกลางวันศพไม่สามารถโดนแสงอาทิตย์ได้ ไม่เช่นนั้นก็ยังไม่รู้ว่าตอนกลางคืนจะเกิดอะไรขึ้น”

จั้นเจาเดินตามซึ่งลั่วเข้าไปในห้องรับแขก “ปกติคุณอยู่ที่ไหนคนเดียวหรือ คุณซึ่งนี่ใจกล้าดีจัง”

ซึ่งลั่วถอนหายใจ “ช่วยไม่ได้...ก็มาทางนี้แล้วนี่นา”

ไปฉืออยู่ในรถและรู้สึกหนาวขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อคิดว่าบ้านที่มีบรรยากาศชวนขนหัวลุกเช่นนี้เต็มไปด้วยซากศพก็ขนลุกซู่ขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว...อยู่ดี ๆ มาอาศัยอยู่ในบ้านแบบนี้ ซึ่งลั่วนี้ก็รู้สึกเอากการ

ไปอู่วังที่อยู่ข้าง ๆ มีสีหน้าจะยิ้มแย้มก็ไม่เชิง “เจ้าหนุ่มคนนั้นพูดจาเลอะเทอะอะไรกัน ศพก็คือศพ ถ้ากลางวันตากแดด กลางคืนจะกลายเป็นผีดิบขึ้นหรือ”

ทันทีที่ไปฉือได้ยินคำว่าผีดิบตัวก็ลั่นระริก กระซิบถามไปอู่วัง “มันจะคืนชีพจริงๆ หรือ?”

ไปอู่วังถลึงตาใส่เขา “นั่นมันเป็นความเชื่อทางไสยศาสตร์!”

“แต่คนเฒ่าคนแก่บอกว่ามีจริง ๆ” ไปฉือตัวลั่นนั่งก “ว่ากันว่าในสนามรบมักจะมีความที่ตายโหงและกลายเป็นซอมบี้ออกมาไล่ล่าคน...”

ไปอู่วังโมโห “นั่นก็เพราะตอนที่ตายนั้นยังตายไม่สนิท แต่มันมีในบ้านซึ่งลั่วนี้หรือให้เปื่อยยุ่ยอีกนิดก็จะกลายเป็นน้ำมัน¹ได้แล้ว ยังจะมาคืนชีพอะไรได้อีก ถ้าเรื่องผีดิบมีจริง ๆ ละก็ บ้านนี้คงซุนคงซ็อกตายไปตั้งนานแล้ว!”

¹ เมื่อซากพืชและซากสัตว์ตายทับถมกันในช่วงตะกอนใต้ผิวโลกเป็นเวลาหลายล้านปีภายใต้สภาวะแวดล้อมที่มีอุณหภูมิและความดันสูง ทำให้สารอินทรีย์ในชั้นตะกอนเปลี่ยนสภาพเป็นเชื้อเพลิงแข็งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ถ่านหิน น้ำมัน และปิโตรเลียม-ในที่นี้คือไปอู่วังตั้งใจเล่นมุก

ไปฉีกก้นหน้าบนพิมพ์เสียเบา “ฉัน...ก็เป็นห่วงพี่ชายที่อยู่ข้างในคนเดียวเหมือนกัน...”

“เจ้าแมวเนี่ยนะ?” ไปอู้อึ้งแบปาก “ถึงจะมีจริง ๆ แต่ปฏิกิริยาแรกทันทีที่เขาเห็นก็คือจับกลับไปเลียสีกตัวหนึ่งและถือโอกาสพาดักตัวกลับไปให้กงซุนเล่น...”

ไปฉีกกลืนน้ำลาย...น่ากลัวจริง ๆ...

“ดื่มอะไรหน่อยไหม” ซังลั่วเปิดตู้ไวน์แล้วหันกลับมาถามจั้นเจา

“อะไรก็ได้ครับ”

จั้นเจากำลังชื่นชมไม้แกะสลักรูปร่างแปลกประหลาดบนโต๊ะน้ำชา ก่อนจะรับไวน์แก้วหนึ่งที่ซังลั่วยื่นมาให้

“นี่เหมือนกับของชนเผ่ากูซีเลยนะครับ...” จั้นเจาขึ้นไปไม้แกะสลัก

“มีวิสัยทัศน์...” ซังลั่วพยักหน้าอย่างชื่นชม “นี่คือไม้แกะสลักรูปเด็กสัญลักษณ์ของชนเผ่ากูซี น่ารักมาก ๆ เลยใช่ไหมล่ะ”

จั้นเจาพยักหน้า “...ไม่งั้นก็ดูของสะสมก่อนแล้วกัน”

“ได้ครับ” ซังลั่ววางแก้วไวน์ลงแล้วพาจั้นเจาขึ้นไปยังชั้นสอง เดินไปพลางพูดไปพลาง “ของสะสมอยู่บนชั้นสอง...อ้อ ถ้าอีกสักครู่มีเสียงอะไรแปลก ๆ คุณก็ไม่ต้องกลัวไปนะ”

“เสียงแปลก ๆ?” จั้นเจาไม่เข้าใจ “เสียงแปลก ๆ อะไรหรอ”

ซังลั่วส่ายหน้า “ช่วงนี้ตอนกลางคืนมักจะได้ยินเสียงพวกเขาลุกขึ้นมาเดินเล่น...”

“พรวด...” กาแฟในปากเจ้าหุ่พ่นออกมาใส่กระจกกันลม

ไปฉีกตกใจเบิกตากว้าง “เดิน...เดินเล่น...?”

“ฮ่า...” ไปอู้อึ้งยิ้มเยาะ “เจ้าหนุ่มคนนี่คิดจะทำอะไรกันแน่ ทำลับ ๆ ล่อ ๆ”

จั้นเจามองดูซังลั่วลึกลับประตูห้องเก็บของสะสมเข้าไป เปิดไฟสปอร์ตไลท์...สิ่งที่สะท้อนเข้ามาในม่านตาคือตู้กระจกเก็บของสะสมเป็นทิวแถวและโถงแก้วอีกหลายใบเรียงรายเป็นหน้ากระดาน...

ในตู้และโรงศพมีมัมมี่เก็บอยู่ในสภาพที่แปลกประหลาด
ส่วนในสากลมที่อยู่ตรงกลางนั้นมีศพในหีบศพตั้งโชว์อยู่
จันเจาคิดในใจว่า ถ้าวันนี้พวกขุนมาด้วยคงจะดี ถ้าเขาเห็นสิ่งเหล่านี้
จะต้องตื่นเต้นดีใจมากแน่นอน

ซึ่งล้วนแนะนำคราวๆ ให้จันเจาฟัง พูดถึงช่วงเวลาของศพทุกศพว่า
มาจากอารยธรรมแบบใดเป็นต้น

“นี่คือศพที่มีอายุน้อยที่สุดและเป็นของชนเผ่ากูซีเช่นกัน” ซึ่งล้วน
ชี้ไปที่ซากศพขนาดค่อนข้างเล็กที่อยู่ในโลงแก้วแล้วกล่าวขึ้น

จันเจามองดูศพที่ถูกเก็บรักษาในสภาพสมบูรณ์แล้วถามว่า “ตอนที่
ชนเผ่ากูซีทำการฝังศพ ไม่ได้ทำเป็นรูปแบบศพในหีบทั้งหมดหรอกครับ”

ซึ่งล้วนส่ายหน้า “ไม่ใช่ มีเพียงคนพิเศษเท่านั้นที่จะทำได้...นอกจากนั้น
ผู้หญิงกับเด็กโดยทั่วไปแล้วจะเป็นการฝังศพธรรมดา...เทคนิคการทำมัมมี่
ของชนเผ่ากูซีนีลึกลับซับซ้อนทีเดียว สามารถเก็บรักษาศพได้ดีมาก
ไม่เน่าเปื่อยผุพัง

...จันเจาเห็นข้างๆ ศพที่มีอายุน้อยนั้นก็มีโลงอยู่เช่นกัน ฝาโลง
เปิดไว้ แต่ภายในกลับว่างเปล่า ขณะที่กำลังจะถามรายละเอียดจากซึ่งล้วน
พอหันกลับมาก็เห็นซึ่งล้วนเบิกตากว้าง จับจ้องไปที่โลงศพว่างเปล่านั้นด้วย
ความหวาดผวา...

“เออ...คุณซึ่ง...” จันเจาตะขะเบาๆ “เป็นอะไรไป?”

ซึ่งล้วนปากค้างอยู่หนานกว่าจะหุบลงได้ จากนั้นก็ชี้มือชี้มืออยู่พักใหญ่
อย่างไม่อยากจะเชื่อ... “เออ...เธอ...เธอไปไหนแล้ว...”

จันเจามองตามนิ้วมือของเขาซึ่งชี้ไปยังโลงศพว่างเปล่า นั้นจึงถามขึ้นว่า
“คุณหมายความว่า โลงศพนี้เคยมีศพอยู่ไหมหรือ?”

ซึ่งล้วนพยักหน้า “มีครับ...เป็นศพผู้หญิงกูซี...เป็นแม่ลูก...กับเด็ก
คนนี้”

จันเจาลังเกตเห็นฝาแก้วของโลงศพเปิดอยู่จึงถามขึ้นว่า “เธออยู่ในนี้
ตลอดหรือ?”

ซึ่งล้วนพยักหน้า “เมื่อก่อนที่ผมจะไปยังเดินขึ้นมาสวดแล้วรอบหนึ่ง

ก็ยังเห็นว่าอยู่ดี แล้วทำไม...”

จันเจามองสำรวจไปรอบๆ “คงไม่ได้มีขโมยเข้ามาหรอกนะ...”

“ไม่มีทาง ระบบป้องกันขโมยแน่นหนามาก เป็นไปไม่ได้เลย...
อีกอย่าง...” พุดมาถึงตรงนี้ซึ่งลัวก็ชะงักไป เหมือนกับว่ามีอะไรลำบากใจ

“อีกอย่างอะไร” จันเจาค้นถาม

“หลายวันมานี้ผมได้ยินเสียงเปิดโถงและเสียงฝีเท้าจริง ๆ...” ซึ่งลัว
กระซิบบอก “นอกจากนี้...ยังมีเสียงผู้หญิงร้องไห้อีกด้วย...ผม...”

ยังพุดไม่ทันจบก็ได้ยินเสียงผู้หญิงสะอื้นให้ดังมาจากกระเบื้องทางเดิน
ด้านนอก

ถึงแม้เสียงร้องไห้จะไม่ดังนัก แต่ไปอ้วถึงและคนอื่น ๆ ก็ยังได้ยิน
ผ่านเครื่องรับสัญญาณอย่างชัดเจน...

ไปฉีตอกใจกลัวอัปาทัง

ไปอ้วถึงขมวดคิ้ว เขากับจันเจาคาดคะเนถึงสถานการณ์ที่น่าจะเกิดขึ้น
ในวันนี้เอาไว้ล่วงหน้าหลากหลายรูปแบบ แต่คิดไม่ถึงว่าจะมีเรื่องราวเหนือ
ความคาดหมายเช่นนี้เกิดขึ้น

หมาฮั่นที่อยู่ปลายสายถามผ่านวิทยุสื่อสาร “หัวหน้า จะให้เข้าไปดู
ไหมครับ ดอกเตอร์จันจะเป็นอะไรหรือเปล่า?!”

ไปอ้วถึงเองก็ลังเลเล็กน้อย ขณะนั้นเองก็ได้ยินเสียงจันเจาพุดกับ
ซึ่งลัว “อย่าเพิ่งร้อนใจไป...เราลองดูกันไปก่อนเถอะ”

ซึ่งลัวพยักหน้าแล้วเดินไปทางระเบียงกับจันเจา

ไปอ้วถึงที่อยู่ในรถถอนหายใจออกมาเบาๆ ความหมายของจันเจา
เมื่อครู่ก็คือให้พวกเขาอย่าเพิ่งทำอะไรรีบร้อน...จึงหยิบวิทยุสื่อสารขึ้นมา
แล้วบอกกับหมาฮั่นว่า “พวกนายสองคนคอยเฝ้าอยู่แถวบริเวณบ้านก่อน
รอสัญญาณจากฉัน อย่าเพิ่งทำอะไรรีบร้อน”

“ครับ” หมาฮั่นกับเจ้าหูสวมหูฟัง หยิบปืนออกมาตรวจสอบรอบหนึ่ง
เตรียมพร้อมปฏิบัติการ

เจ้าหูดึงแขนเสื้อของหมาฮั่น “พะ...พี่เสียหมา...กระสุนปืนใช้ปราบผี
ได้หรือเปล่า”

หม่าฮั่นกลอกตาใส่เขา “จำไว้นะ ถ้าผีเกาะไหล่อ่าหันกลับไป
มีจะนั้นจะถูกดูตลึงชีวิต”

“อา...” เจ้าหูกอดหม่าฮั่นไว้ “ฉันเป็นตำรวจจับโจร จับคนสกปรก
จับเอไร่คิด คิดไม่ถึงเลยว่าวันนี้จะได้มาจับผี ที่เสียหามา เตี่ยวที่ต้องคอย
คุ้มกันฉันนะ...”

หม่าฮั่นเปิดประตูรถถีบเขาออกไปข้างนอก “ไปให้พ้น! ยังจะพูดมาก
อีก...”

ทั้งสองลงจากรถ วิ่งไปทางกำแพงบ้านพักอย่างรวดเร็ว

“พี่ชายอยู่ในนั้นคนเดียว...จะเป็นอะไรหรือเปล่า...” ไปถือพูดด้วยความ
ความเป็นห่วง

ไปเอวี่ถึงสายหน้า “เรื่องป็นพาหน้าไม่นะเจ้าแม่วไม่ถนัด แต่ถ้าเรื่อง
ใช้สมองซึ่งลัวก็สู้เขาไม่ได้...ในเมื่อเจ้าแม่วบอกแล้วว่าไม่ให้พวกเราเข้าไป เขา
ก็ยอมมีเหตุผลอย่างเนออน...”

ในขณะนั้นเองหม่าฮั่นกับเจ้าหูก็มาถึงด้านนอกบ้านพักและคอยดักรอ
ไปเอวี่ถึงเอนหลังพึ่งพนักเก้าอี้ จับจ้องไปยังบ้านพักที่มีบรรยากาศ
มืดครึ้มหลอกหลอน...เจ้าแม่ว ขึ้นอยู่กับนายแล้ว

จันเจากับซังลั่วเดินทางไปทางประตูใหญ่ของห้องเก็บของสะสม เสียง
สะอึกสะอื้นบนทางเดินค่อยๆ จางหายไป...จากนั้นจึงกลายเป็นเสียงดัง
‘กรอบแกรบ’ คลายเสียงขื่อต่อหลุด ต่อมาก็มีเสียงผีเห่าเบาๆ ดังมาจาก
บนระเบียงทางเดิน

ซังลั่วดึงจันเจาไปแล้วพูดว่า “ผมจะเดินนำหน้า...ส่วนคุณ จำไว้ว่า
หากมีอันตรายก็ให้รีบวิ่ง ไม่ต้องสนใจผม...”

จันเจาพยักหน้าแล้วพูดกับเขาว่า “ไม่ต้องเป็นห่วง...ผมรู้ว่าอะไรเป็น
อะไร”

ทันทีที่ไปเอวี่ถึงที่อยู่ในรถได้ยินประโยคนี้ สีหน้าก็เผยรอยยิ้มออกมา
อย่างรู้กัน “เจ้าแม่วร้าย...”

แผนจับผีที่ล้ำเลิศ

เมื่อจันเจากับซัวลั่ว เดินมาถึงหน้าประตูก็หยุดกึก เพราะเสียงร้องไห้ และเสียงผีเห่ากับข้อต่อหลุดที่ด้านนอกประตูนั้น... อันตรธานไปในชั่วพริบตา ทั้งสองสบตากันแวบหนึ่ง ความสงสัยเจืออยู่บนใบหน้า

ซัวลั่วสาวเท้าพรวดพราดออกไป พอเงยหน้าขึ้นมองก็ชะงักไปทันที จันเจาที่เดินตามติดเขากลับมาก็ตกตะลึงจ้องจ้องแซ่กัน บนระเบียงทางเดินมีมัมมีตนหนึ่งยืนจังก้าอยู่ ดวงตาดำมืดจ้องตรงมาที่ทั้งสอง ผิวหนึ่งบนร่างกายเหวี่ยงและหลุดตัวแล้ว กำลังจะกลายเป็นสีม่วงแก่ในไมช้า...เธอยืนตัวเอียง เอนพิงอยู่บนราวจับ ไม่ขยับเขยื้อน

ไปฉื่อที่คอยจับจอมอนิเตอร์อยู่ในรถเห็นมัมมีสาวตนนั้นก็ตกใจ อ้าปากค้าง มือทั้งสองจับเสื้อผ้าแน่น “มะ...มัมมีจริง ๆ ด้วย!”

ไปอ้อถึงมองไปที่หน้าจอดีด้วยความงุนงง พลังลูปคาง “เมื่อกี่ตอนที่เจ้าแม่วิ่งไปข้างบนก็ไม่เห็นของเล่นชิ้นนี้...ทำไมตอนนี้อยู่ดี ๆ ก็โผล่ขึ้นมา”

ในขณะนั้นเองก็ได้ยินซัวลั่วพูดด้วยความหวาดกลัวตัวสั่นงันก “ถึงแม้จะได้ยินเสียงดังแบบนี้เป็นประจำ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เห็นเดินออกมาจจะแบบนี้”

จันเจากำลังจะเดินเข้าไปตรวจสอบ แต่กลับถูกซัวลั่วขวางไว้ “เดี๋ยวก่อน จะมีอันตรายหรือเปล่า” ว๊แล้วเขาก็เดินขึ้นหน้าไปหนึ่งก้าว “ผมเองดีกว่า...”

จั้นเจาพยักหน้าก่อนจะยอมถอยออกไปหลายก้าว ปล่อยให้ซังลั่วเป็นคนจัดการ

เมื่อเดินมาถึงหน้ามัมมี ซังลั่วก็ยกมือผลัก ศพนั้นสูญเสียการทรงตัว ไถลตามราวจับลงมายังพื้นโดยไม่มีเค้าวางขยับเขยื้อนเลยแม้แต่หน่อย ยังคงเป็นซากศพที่แห้งเหี่ยวเช่นเดิม

“ฮู้...” ซังลั่วถอนหายใจเฮือกใหญ่ กลับไปที่ห้องเก็บของสะสม เอาถุงมือมาสวมทั้งสองข้างอย่างเร่งรีบ และยังหยิบให้จั้นเจาอีกคู่หนึ่งด้วย “ดอกเตอร์จั้น ช่วยผมหน่อย”

จั้นเจาสวมถุงมือด้วยความยินดี ช่วยซังลั่วขนย้ายมัมมีกลับเข้าไปในห้องเก็บของสะสม ก่อนจะใส่เข้าไปในโลง

“น่าจะไม่เป็นไรแล้วละ...” เมื่อปิดฝาโลงเรียบร้อยซังลั่วก็ถอดถุงมือออก กล่าวกับจั้นเจาด้วยความรู้สึกเสียใจ “ให้ตายสิ...ดันมาเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้”

จั้นเจาพยักหน้าอย่างเห็นด้วย “นี่เป็นเรื่องที่คาดไม่ถึงจริงๆ เจาะจงจะมาเกิดขึ้นตอนที่ผมมาพอดี ดูท่าดวงของผมคงจะไม่สมพงศ์กับมัมมีตนนี้”

“ฮ่าๆ...” ซังลั่วหัวเราะเจื่อนๆ กลางลู่จมูก “สงสัยจะเป็นเพราะไม่เคยมีคนแปลกหน้าเข้ามานานแล้ว จู่ๆ ก็มีพลังงานของมนุษย์พุ่งเข้าไปปะทะกับศพ...”

เมื่อได้ยินคำพูดของซังลั่ว ไป๋ฉือก็พูดกับไป๋อู๋ถึงว่า “พี่ชาย ไหนเคยบอกว่าแมวดำจะเข้าใกล้ศพไม่ได้ไงล่ะ... มิฉะนั้นจะเกิดการปะทะกับพลังหยางของศพ ทำให้ศพลุกขึ้นมา”

“คำพูดนี้ตรงจุดพอดี!” ไป๋อู๋ถึงพยักหน้าอย่างเห็นด้วย “ซังลั่วยอมไม่รู้อย่างแน่นอนว่าคนที่เขาเชิญมาในคืนนี้เป็นแมวปีศาจตั้งแต่หัวจรดเท้า เป็นแมวดำที่ไม่มีขนสีอื่นแม้แต่เส้นเดียว”

เมื่อได้ยินไป๋อู๋ถึงพูดอย่างเคร่งขรึม ไป๋ฉือก็สั่นขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว

“สถานการณ์คลี่คลาย!” ไป๋อู๋ถึงหยิบวิทยุสื่อสารขึ้นมาพูดกับหมาฮั่นและเจาหู “พวกนายสองคนกลับไปเฝ้าติดตามดูการเคลื่อนไหวต่อไป อย่าแหวกกฎใหญ่ต้น”

“รับทราบ” เจ้าหนูเก็บปืน ขณะที่กำลังจะเดินกลับไปก็ถูกหมาฮันดิงออกไปข้างๆ

“หิวหน้า งานเข้าแล้ว!” หมาฮันดิงเจ้าหนูให้หลบไปแล้วรายงานไปอวีถึงด้วยเสียงทุ้มต่ำ

เมื่อไปอวีถึงได้ยินน้ำเสียงอันทุ้มต่ำและเครื่องขมิ้มของหมาฮันดิงว่าต้องมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้น จึงหยิบกล่องส่องทางไกลอินฟราเรดที่อยู่ข้างๆ ขึ้นมา “มีอะไร”

หมาฮันดิงไปทางกำแพงรั้วให้เจ้าหนูดู พลังตอบคำถามของไปอวีถึง “บนกำแพงมีคนอยู่”

ไปอวีถึงยกกล่องส่องทางไกลดู เห็นบนกำแพงมีคนนั่งยองๆ อยู่คนหนึ่ง เขาสวมเสื้อผ้าสีดำ ดังนั้นจึงแยกแยะออกได้ยากในเวลากลางคืน มีเพียงมือสั่นในเป๋ออย่างหมาฮันเท่านั้นที่สามารถสังเกตเห็นความผิดปกติของสถานการณ์รอบๆ ได้อย่างรวดเร็ว

คนคนนั้นนั่งยองๆ อยู่บนกำแพงและมองไปรอบๆ ไม่ได้หยุดค้างตรงไหนเป็นพิเศษ เขากระโดดลงมาด้านล่างและเข้าไปด้านใน

“หิวหน้า จะทำยังไงดี” เจ้าหนูถาม “คงไม่ได้บังคับเอิญเข้ามาปล้นพอดีหรือกนะ...”

“พวกนายอย่าเพิ่งทำอะไร เดี่ยวฉันเข้าไป” ว่าแล้วไปอวีถึงก็วางวิทยุสื่อสาร สวมชุดหูฟัง ก่อนจะบอกกับไปฉือว่า “นายคอยเฝ้าอยู่ที่นี้และรายงานสถานการณ์ของฉันมาให้ฉันรู้ตลอด”

“อืม! ได้ครับ” ไปฉือพยักหน้า โยนวิทยุสื่อสารมายังมือซ้าย คอยจับจ้องอยู่ที่หน้าจอ

ไปอวีถึงเปิดประตูรถ ก้มตัวลงต่ำ วิ่งไปหาหมาฮันอย่างรวดเร็ว

“อาหู่ นายตามฉันเข้าไป” ไปอวีถึงบอกเจ้าหนูเบาๆ และหันหน้ามาพูดกับหมาฮัน “นายรออยู่ตรงนี้ ถ้าเขาวิ่งออกมาก็จับเขาไว้!”

“รับทราบ” หมาฮันพยักหน้า เข้าไปหลบซ่อนตัวในที่มืดต่อไป

ไปอวีถึงพาเจ้าหนูลัดเลาะไปตามกำแพงด้านนอกอย่างรวดเร็ว

จากนั้นก็ถอยหลังออกไปหลายก้าวแล้ววิ่งก้าวกระโดดไปข้างหน้า

ขึ้นไปเกาะบนกำแพงอย่างเงิบเงียบ ปีนป่ายขึ้นไปจับขอบด้านบนกำแพงไว้
โผล่หน้ามองดูภายในบ้าน

เห็นเงาร่างสีดำนั่นทะลุผ่านลานบ้านเข้าไปและนั่งยอง ๆ ลงที่มุมหนึ่ง
ของกำแพงในบ้านพัก ก่อนจะหันกลับมาอย่างระมัดระวัง

ไปอีวี่ถึงก้มหัวอย่างรวดเร็ว เกาะขอบกำแพงด้วยมือข้างเดียว
ห้อยตัวอยู่กลางอากาศ

เพียงชั่วประเดี๋ยวเดียวเขาก็โผล่หน้าออกไปดูแวบหนึ่ง เห็นเงาร่าง
สีดำนั่นเคลื่อนที่ไปยังด้านหน้าของหน้าต่างบานยาว คนคนนั้นหยิบแผ่นเหล็ก
ที่ดูคล้ายกับอุปกรณ์ตัดแงะออกมา ลองงัดดูครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียง ‘แกรก’
เบา ๆ

ไปอีวี่ถึงรีบก้มหัวลงอีกครั้ง

ในจังหวะเดียวกับที่คนคนนั้นหันกลับมาและมองไปรอบ ๆ

จากนั้นเขาก็รีบเปิดหน้าต่างบานยาวนั้นออกแล้วผลุบเข้าไปด้านใน
ก่อนจะพลิกฝ่ามือปิดหน้าต่าง

ไปอีวี่ถึงคอยฟังความเคลื่อนไหวอยู่เงิบ ๆ เจ้าหูที่อยู่ด้านล่างกำแพง
และหมาฮั่นที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่เมตรก็ข่มอยู่อย่างเงิบกิริยาเช่นกัน...ขณะนั้น
เองไปอีวี่ถึงก้มหัวเรียกเจ้าหู จากนั้นจึงกระโดดเข้าไปด้านในกำแพงอย่าง
คล่องแคล่ว

เจ้าหูวิ่งก้าวกระโดดขึ้นไปเช่นกัน ก่อนจะตะกายขึ้นไปบนขอบกำแพง
และกระโดดลงไปในลานบ้านเงิบ ๆ

ในลานบ้านว่างเปล่า ทันทีที่ทั้งสองลงสู่พื้น ก็ไม่ได้รับรondaเนินการ
อะไร แต่เข้าไปซ่อนอยู่หลังพุ่มไม้เตี้ย คอยสังเกตดูความเคลื่อนไหวอย่าง
ระมัดระวัง

ไปอีวี่ถึงส่งสัญญาณมือให้เจ้าหูเพื่อให้เขาตามคนคนนั้นเขาไปข้างใน
โดยให้เจ้าหูเขาไปอีกทางหนึ่ง คอยฟังคำสั่งให้ลงมือปฏิบัติการทางหูฟัง

เจ้าหูเข้าใจในทันที พยักหน้าส่งสัญญาณมือให้ไปอีวี่ถึงระวังตัว
หลังจากที่ทั้งสองพยักหน้าให้กันแล้วก็วิ่งออกมาพร้อมกันจากพุ่มไม้ ก่อนจะ
แยกย้ายกันวิ่งโอบล้อมเข้าไปทางบ้านพัก

ไปอู่ถึงวิ่งเข้าไปดูที่ริมหน้าต่างยาว บานหน้าต่างไม่ได้ปิดสนิทอยู่จริง ๆ ดูเหมือนเขาจะเตรียมการไว้เพื่อออกมาจากด้านในอีกครั้ง ก่อนจะเปิดหน้าต่างเข้าไป เขาสังเกตเห็นร่องรอยขีดข่วนบนสลักของหน้าต่าง น่าจะเป็นผลจากการใช้อุปกรณ์ดัดแปลงเมื่อครั้ง... ในใจนั้นรู้ดี ที่แท้เขาก็ไม่น่าจะใช้โจรที่สะเพร่าเลินเล่อที่อยู่ดีๆ ก็มาก่ออาชญากรรมในเวลานี้...เขาไม่ใช่โจรมิฉะนั้นคงไม่เชื่อซำอย่างนี้

ขณะนั้นเองก็ได้ยินเสียงไป๋ฉือดังออกมาจากหูฟังเบา ๆ “ตอนนี้พวกเขายังอยู่ในห้องเก็บของสะสม”

ไป๋อู่ถึงแอบขึ้นชมว่าไป๋ฉือนั้นฉลาดเฉลียว เขากำลังบอกตำแหน่งของจันเจากับซังลั่ว เพื่อให้เขาหลบหลีกจากคนทั้งสองได้อย่างสะดวก นอกจากนี้ยังจับจ้งหฺวะและโอเกาส์เอาไว้ได้อย่างพอดีพอดี...บางทีเจ้าเด็กคนนี้อาจจะเกิดมาเพื่อเป็นตำรวจอย่างแท้จริง!

ไป๋อู่ถึงเปิดหน้าต่างเข้าไปอย่างไม่รีบร้อน คอยฟังสถานการณ์ภายในจากรอยแตกที่หน้าต่างบานยาวนั้น มีเสียงการเคลื่อนไหวเล็กน้อยดังมาจากการเปิดปิดประตู เขารับผลึกหน้าต่างออกแล้วหลบเข้าไป

หลังจากเข้ามาในบ้านแล้วก็รีบวิ่งต่อไปยังประตูที่ไม่ได้ล็อกเพื่อฟังเสียงความเคลื่อนไหวจากภายนอก ขณะเดียวกันก็สังเกตไปรอบ ๆ ตอนนี้ห้องที่เขาอยู่คือห้องเล็กๆ ที่ดูเหมือนห้องพักนอน ในห้องไม่ได้เปิดไฟ มีแสงไฟส่องเข้ามาทางช่องประตูรำไร...ดูเหมือนข้างนอกจะมีแหล่งกำเนิดแสงไฟ!

ไป๋อู่ถึงตั้งสมาธิและวิเคราะห์...

หลังจากที่ซังลั่วกับจันเจาเข้ามาในบ้านพักแล้วก็เปิดไฟทั้งหมดสามดวง ไป๋อู่ถึงนึกถึงตอนที่มองเห็นสถานการณ์จากกล้องวิดีโอที่ติดไว้กับเน็ตไทของจันเจา...

ไฟดวงแรกที่ซังลั่วเปิดคือไฟของห้องรับแขก...แสงไฟขาวสว่างจ้าไม่ใช่ความรู้สึกเช่นนี้

ดวงที่สองคือไฟที่ทางเดินกับบันได เป็นไฟสปอตไลท์ แสงไฟเป็นสีเหลือง...แสงไฟที่ลอดออกมาจากช่องว่างใต้ประตุนั้นค่อนข้างสลัว...ก็น่าจะ

เกิดจากไฟดวงนี้

ส่วนดวงที่สามนั้นเป็นของห้องเก็บของสะสม แต่เพราะมันอยู่ชั้นบน จึงไม่น่ามาพิจารณา

แสงไฟที่นี่ค่อนข้างสลัว...อาจจะเป็นเพราะอยู่ห่างจากแหล่งกำเนิดไฟค่อนข้างไกลหรือไม่ก็มือโฉบดับัง เมื่อตัดสินจากโครงสร้างภายในห้องที่เห็นเมื่อครู ไปอีวี่ถึงแน่ใจว่าหลังบานประตูนี้ น่าจะเป็นบันไดและทางเดินอีกด้านหนึ่ง

ถ้าเช่นนั้นสถานที่หลบซ่อนที่สมบูรณ์แบบของคนที่นี่...ก็คือ ตรงหัวมุมทางเดินและบันได

หลังจากพิจารณาอย่างถ่วงถ่วงแล้ว ไปอีวี่ถึงก็เตรียมตัวดูสถานการณ์ภายนอก เขาไม่เลือกช่องประตูที่เปิดแง้มๆ ไว้ มุมมองตรงบันไดกับทางเดินนั้นเป็นมุมอับ จำเป็นต้องเปิดประตูให้กว้างจึงจะมองเห็นได้ เช่นนั้นก็จะถูกคนที่แอบซ่อนอยู่สังเกตเห็นเอาได้ง่ายๆ

เขาเลือกที่จะใช้อีกด้านหนึ่งซึ่งเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างประตูกับกำแพง ตรงนั้นมีช่องว่างที่เล็กมาก...จากช่องว่างนั้นไปอีวี่ถึงมองเห็นคนคนหนึ่งยืนแนบตัวกับกำแพงตรงหัวมุมของทางเดินและบันได

คนคนนั้นใช้แจ็กไนท์ใหญ่สำหรับตักแต่งเป็นที่กำบังตัว ไปอีวี่ถึงขมวดคิ้วเล็กน้อย เพราะเขาสังเกตเห็นคริสเปลงประกายระยิบระยับในมือของคนคนนั้น

ที่ทำให้เขายิ่งประหลาดใจก็คือ คนที่ซ่อนตัวอยู่ในเงามืดถือมีดคมอยู่ในมือ...สวมหน้ากากบงโบหน้า...พญาอินทรี?!

หัวใจของไปอีวี่ถึงกระตุก หน้ากากพญาอินทรีนั้นทำได้เหมือนจริงมาก หากดูแต่ใบหน้าย่อมนึกกว่าที่ยืนอยู่ตรงนั้นเป็นรูปปั้นแกะสลักพญาอินทรีจริงๆ

เขาถูกคิดถึงภาพจากกล่องวงจรปิดที่บ้านฟู้ซานวันนั้น...โดยเฉพาะตอนที่โคลสลัฟเข้าไปในตอนสุดท้าย...

มีชื่อชื่อหนึ่งผ่านแวบเข้ามาในหัว...หรือว่าจะเป็นเขา?!

เลือกเวลาแบบนี้ในการก่ออาชญากรรม...เป้าหมายน่าจะไม่ใช่จันเจา

“ให้เจอฟี้อากลับซ้ำเธอ?! เดี่ยวฉันจะถ่ายรูปคู่กับมัมมีส่งไปให้ตลกใจเล่น!!”

‘เจ้าแม่วัวร้าย’ ไปอ้วถึงแอบขึ้นชมอยู่ในใจ ‘แม่วัวนี้เจ๋งจริง ๆ’

จากนั้นก็มียี่งดังลงมาจากชั้นบน เสียงหัวเราะของซ่งลั่วเหมือนยกภูเขาออกจากอก คนในชุดดำก็ลดความตื่นตัวลงอย่างเห็นได้ชัด ไปอ้วถึงเห็นเขากลับหลังหันจึงรีบเดินออกไปปิดหน้าต่าง ซ่อนตัวอยู่ที่มุมกำแพงหยิบหูฟังขึ้นมาแล้วพูดเบา ๆ “กลับทางเดิม!”

พอได้ยินเสียงนั้นก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวเบา ๆ ดังออกมาจากข้างใน

ทันทีที่หน้าต่างยาวเปิดออก คนคนนั้นก็ออกมาแล้ววิ่งไปทางกำแพงรัวราวกับเหาะไป ก่อนจะเป็นขึ้นไปบนสันกำแพงแล้วกระโดดลงไปด้านล่าง จากนั้นก็ได้ยินเสียงฮึดฮัดดังมาจากด้านนอกกำแพง

ไปอ้วถึงรู้ว่าหมาฮั่นทำสำเร็จแล้วจึงรีบวิ่งและปีนข้ามกำแพงออกไป เห็นหมาฮั่นจับเขาคออยู่กับกำแพงแล้วสวมกุญแจมือ ขณะนั้นเองเจ้าหูกี่ปีนข้ามออกมาเช่นกัน

ทั้งสามเงิบไม่พูดจา รีบคุมตัวเขากลับไปยังรถที่จอดอยู่ข้าง ๆ แปลงดอกไม้

เขายื่นมือออกมาถึงหน้ากากของคนคนนั้นลงมา ทันทีที่ไปอ้วถึงเห็นเขาก็ยิ้มเล็กน้อย “เดาถูกกว่าเป็นคุณ! ซิวอวี ผู้ช่วยฯสิว!” (-_-||| ยังมีใครจำเขาได้อีกไหม เขาคือผู้ช่วยของฟู่ฮั่น...)

“ทำตัวดี ๆ หน่อย!” เจ้าหูกเปิดประตูรถแล้วจับซิวนวี่ที่มีสีหน้ากั๊กกลุ่มดันเข้าไป หมาฮั่นขึ้นมานรถเช่นกัน คอยเฝ้าติดตามดูความเคลื่อนไหวต่อไป

ไปอ้วถึงวิ่งเหยาะ ๆ กลับมาที่รถ แล้วนั่งลงข้าง ๆ ไปฉือ ทันใดนั้นโทรศัพท์ก็สั่นขึ้นมา

เป็นข้อความที่จั่นเจาส่งมาให้ พอเปิดดูไปอ้วถึงก็ตลกดีใจ ยื่นมือไปกดปิดหน้าต่างรถทั้งหมดก่อนจะดีไปฉือที่อยู่ข้าง ๆ เขา ๆ “เดี๋ยวจะให้นายดูอะไรสนุก ๆ”

ไปฉือเบิกตากว้างด้วยความสนใจ เห็นสภาพภาพหนึ่งอยู่บน

หน้าจ่อ จันเจ้ายิ้มอย่างภาคภูมิใจ ที่ยืนอยู่ข้างๆ เขาก็คือ...มัมมี่ที่มีใบตาดำมืด

ไปฉีดยังกันต่อไปเป็นเวลานาน ก่อนจะส่งเสียงร้องอย่างน่าสังเวช
“อา...”

ไปอู่ถึงลูบใบหูที่แทบจะหนวก ทำทางตีกตี่ใจ โชคดีที่ปิด
หน้าต่างรถแล้ว

หลังจากที่ไปฉีดยังสงบลงได้แล้วก็ตามไปอู่ถึงขึ้นมาทันที “พี่ชาย
96 นั้นหมายความว่ายังไง เมื่อกี้ฉันเห็นจากมอนิเตอร์”

ไปอู่ถึงยิ้มเล็กน้อย “9 กลับหัวคืออะไร”

“อ้อ...” ไปฉีดยังเข้าใจในทันที “9 กลับหัวก็คือ 6 มีความหมายว่า...
หันกลับไป”

เรื่องแหกตาสะท้อนวงการ

เวลา 3 หุ่ม 12 นาที อาคารสำนักงานตำรวจ ในห้องแพทย์นิติเวช ที่อยู่ติดกับหน่วย S.C.I.

กงซุนยืนอยู่หน้าเตียงผ่าศพตามลำพัง เขากำลังผ่าพิสูจน์ศพในหีบ ที่นำมาจากห้องทำงานของเถียนจิงหลายศพ

สิ่งที่เขาต้องทำในตอนนี่ก็คือลอกเปลือกแข็งด้านนอกของศพที่ปิดทับ เอาไว้ออกอย่างระมัดระวัง

กงซุนลอกไปก็วิเคราะห์ส่วนประกอบของเปลือกชั้นนอกไปด้วย เนื้อแข็ง บาง โปร่งแสง ปรากฏความมันวาวของผลึกหิน...มันคืออะไร กันแน่

ขณะนั้นเสียงเคาะประตูดังขึ้น

“เข้ามา” กงซุนตอบเสียงทุ้ม

คนที่ผลักประตูเข้ามาคือเจียงผิง เขาจ้องไปที่ศพในมือของกงซุน แล้วกลืนน้ำลาย “กงซุน ผมเลิกงานแล้ว คุณไม่กลับหรือ”

กงซุนส่ายหน้า “อืม...ฉันอยากจะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จ”

“อ้อ...” เจียงผิงกลับหลังหันกำลังจะเดินออกไป แต่ก็หันกลับมาอีกครั้ง “หวังเฉาและคนอื่นๆออกไปกันหมดแล้ว พวกหัวหน้ากว่าจะ กลับมาก็กลางดึก คุณอยู่คนเดียวไม่เป็นอะไรนะ”

กงซุนฟังแล้วรู้สึกขบขัน ถามเจียงผิงว่า “จะเป็นอะไรหรือ?!”

“เออ...” เจียงผิงซำเลื่องมองที่ศพอีกครั้ง

กงซุนส่ายหน้าและโบกมือให้เขา “มันมีชีวิตขึ้นมาไม่ได้หรอก รีบไปเถอะ”

เจียงผิงกล่าวลาด้วยความเคอะเขินแล้วจึงออกไป เมื่อเดินมาถึงหน้าลิฟต์ เขาครุ่นคิด กลับไปโทรศัพท์ที่สำนักงานดีกว่า หลังจากพูดไปไม่กี่คำจึงวางโทรศัพท์ลงแล้วเดินออกไปด้วยความสบายใจ

กงซุนทำการผ่าชันสูตรศพต่อไป ยิ่งทำก็ยิ่งรู้สึกว่ามันแปลก เขาขมวดคิ้วแน่น ถอดถุงมือออก หยิบข้อมูลการผ่าพิสูจน์ศพในหีบของฐิติคราวก่อนขึ้นมาเปรียบเทียบ เพียงชั่ววินาทีที่ต้องเบิกตากว้างด้วยความตกใจ เมื่อตระหนักว่าตนเองค้นพบอะไรก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว...

ขณะนั้นเองกงซุนก็รู้สึกได้ทันทีว่าด้านหลังตนเองนั้นเหมือนจะมีใครอยู่ ขณะที่กำลังจะหันกลับไปก็ถูกโอบเอวไว้

“อา...” คนที่แม้แต่ผิงซำเลื่องก็ยังมีความหวาดกลัวเช่นกัน ตอนนี้นักงซุนยังคงตกอยู่ในภาวะสับสนการค้นพบเมื่อครู่ พอถูกคนโอบกอดอย่างกะทันหันก็ตกใจจนร้องอุทานออกมาเบาๆ

ได้ยินเสียงหัวเราะทุ้มต่ำที่คุ้นเคยดังขึ้นข้างหู จากนั้นใบหูและซอกคอ ก็เกิดความรู้สึกรอนุ่มและชุ่มชื้น

กงซุนหันกลับไปมองคนคนนั้นและโผล่อก “คุณไม่เคยได้ยินเรื่องคนหลอกคนจนซื่อตายเหรอ...หืม”

พอหันกลับไปก็ประจันหน้ากับคนคนนั้นอย่างจัง เขาเขยคางของกงซุนขึ้นมา ริมฝีปากทั้งสองประกบกัน เป็นการจูบที่อ่อนโยนแต่แฝงไว้ซึ่งความเผด็จการ

ผ่านไปพักใหญ่ถึงยอมปล่อยกงซุนที่กำลังหอบหายใจซำๆ จะหัวเราะก็ไม่เชิง “คุณเองก็มีช่วงเวลาที่น่าหวาดกลัวเหมือนกันนะ น่ารักจริงๆ”

เขากลอกตาใส่ไปจนถึงที่โผล่มาอย่างกะทันหัน กงซุนพยายามสะบัดแขนของเขาออกแล้วถามว่า “คุณมาได้ยังไง”

“เจียงผิงโทร.หาผม” ไปจนถึงตอบอย่างง่ายดาย

“เขาโทร.หาคุณทำไม?” กงซุนไม่เข้าใจ

“ผมขอให้เขาโทรหาผมเวลาที่คุณอยู่ในออฟฟิศคนเดียว” ไปจิ้นถึงอีกตัว “ผมมาอยู่เป็นเพื่อนคุณ...”

“ผมกำลังทำงานอยู่!” กงซุนยื่นมือออกมายันไปจิ้นถึงที่ท่าท่าจะเข้ามาแนบชิดอีกครั้ง “อย่าทำเกินหน้าที่!!”

ไปจิ้นถึงดึงเขาเข้ามาในอ้อมกอด ยื่นมือออกไปปิดประตูเบาๆ แล้วทำสัญญาณมือให้กงซุนเงียบ

กงซุนรู้สึกงุนงงเล็กน้อย แต่ก็ยังเห็นความเคร่งขรึมบนใบหน้าของไปจิ้นถึง...มันเกิดอะไรขึ้น??

“ฮา...” ไปจิ้นถึงหัวเราะออกมาเบาๆ “สงสัยจะต้องขอบคุณเจียงผิงจริงๆ”

ขณะนั้นเองกงซุนก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวเบาๆ จากภายนอก เหมือนมีใครกำลังเดินใกล้เข้ามาอย่างระมัดระวัง นอกจากนี้ยังไม่ใช่ว่าคนเดียวอีกด้วย...เขาตั้งแขนเสื้อของไปจิ้นถึงด้วยความตื่นเต้นเล็กน้อย

เมื่อเห็นกงซุนเข้ามาใกล้ตนเองอย่างไม่รู้ตัว ไปจิ้นถึงก็ยิ้มมุมปากอย่างควบคุมไม่ได้ ก้มหน้าเอ่ยว่า “แบบนี้ถึงจะถูก”

กงซุนไม่เข้าใจว่าเขาหมายความว่าอะไร จึงเบิกตากว้างมองเขา

ไปจิ้นถึงก้มลงจูบเขาอีกครั้งแล้วหัวเราะ “วันหลังหากกลัวหรือไม่พอใจอะไรก็สามารถเข้ามาหาอ้อมกอดของผมแบบนี้ได้ตลอด”

ใบหน้าของกงซุนแดงระเรื่อทันที ขณะที่คิดจะปล่อยมือ ไปจิ้นถึงกลับโอบเอวเขาแน่นขึ้นไปอีกพลางถามว่า “มีปิ่นไหม”

กงซุนตามวงจรความคิดของเขาไม่ค่อยทันจึงส่ายหน้า ไปจิ้นถึงขมวดคิ้ว “ทำไมอู๊ถึงถึงไม่ให้คุณพกปิ่น?!”

“ผมอยู่ในส่วนสำนักงาน!” กงซุนกัดฟันจ้องเขาเซมิ่ง “ถ้าผมมีปิ่นผมจะจัดการคุณคนแรกเลย!!”

ไปจิ้นถึงมองมิดผ้าตัดแหลมคมขนาดเล็กที่อยู่บนเข็มขัดอุปกรณ์แล้วยิ้มออกมา “คุณทำได้ลงคอหรือ?!”

ถ้าไม่ใช่เพราะเสียงด้านนอกใกล้เข้ามาเรื่อยๆ กงซุนก็อยากจะเอาเม็ดแห่งเจ้านั่นที่หัวเราะอย่างไร้สติเสียก่อนจริงๆ

ไปจนถึงให้กงซุนไปหลบที่มุมห้อง ส่วนตนเองก็มิดเดินไปที่ประตู
กงซุนพูดขึ้นมาเบาๆทันที “ระวังตัวด้วยนะ...”

ไปจนถึงชะงัก พอได้สติกลับมาก็ยิ้มด้วยความเสียดาย “เจ้าพวก
ไม่มีตา มาไม่รู้จักเวลาเวลาจริง ๆ... ไม่นั่นได้มีอะไรกันในห้องผ้าศพจะต้อง
รู้สึกตื่นเต้นมากแค่ไหน...”

กงซุนโมโห ในใจคิดว่าให้ตายเถอะ ไปจนถึง! เวลาแบบนี้ยังจะมา
คิดถึงเรื่องนั้น!

ไปจนถึงยกมือขึ้นมาปลดกระดุมเสื้อกันลมออก มือขวาถือมิด
เดินมาถึงประตูอย่างสุขุมเยือกเย็น หันข้างให้...

กงซุนมองไปจนถึง แปลกใจที่เขาถือมิดได้อย่างคล่องแคล่วเช่นนี้
มุมปากมีรอยยิ้มจางๆ สายตา...จะบรรยายอย่างไรดี ตื่นเต้น...หรือจะพูด
ให้ตรงกว่านั้นก็คือ เป็นความกระหายเลือดที่ไม่สนใจใครหน้าไหน...

ลูกบิดประตูหมุนเล็กน้อย ไปจนถึงยกมือขวาขึ้นช้าๆ นิ้วมือทั้งห้า
หมุนเปลี่ยนทิศทางมิดอย่างคล่องแคล่ว ในขณะนั้นเองประตูก็ถูกผลักออก
อย่างช้าๆ คนคนหนึ่งถือปืนโผล่เข้ามาครึ่งตัว ไปจนถึงยกขาขึ้นถีบประตู
เหล็กของห้องผ้าศพอย่างแรง ผู้มาเยือนคนนั้นสงสัยงงฮึดฮัด ถูกประตู
หนีบตัวตรงตัว

กงซุนขมวดคิ้ว ความเป็นมืออาชีพบอกเขาว่าคนคนนั้นกระดุกหัก
อย่างน้อยสามท่อน...

ไปจนถึงแสร้งยิ้มมุมปาก ยกมิดขึ้นแล้วพินลงมา มิดผ้าตัดปักลง
ไปที่ส่วนแวลิกซึ่งอยู่ใต้กระดุกไปปลาร้า

“ฮึก...” คนคนนั้นเบิกตากว้าง ความเจ็บปวดที่รุนแรงทำให้เขานั้น
แม้แต่เสียงยังไม่มี

ไปจนถึงแยงป็นออกมาจากมือที่คลายออกแล้วพูดกับกงซุน “อย่า
ออกมา” จากนั้นก็ถีบคนคนนั้นออกไป แล้วพลิกมือปิดประตูห้องผ้าศพ...

กงซุนได้ยินเสียงป็นดังเป็นชุดจากนอกห้อง...แต่เมื่อได้ฟังเสียงป็น
ที่ปลุกเร้าวิญญาณเช่นนั้น ในใจเขากลับนิ่งสงบอย่างบอกไม่ถูก...มหัศจรรย์
จริง ๆ เขาไม่รู้สึกกังวลว่าไปจนถึงจะได้รับบาดเจ็บเลยแม้แต่หน่อย ตรง

กันข้าม กลับพบว่าตนเองรู้สึกสนใจในท่าทางเหยิ่มโหดจนเกือบจะป่าเถื่อน เมื่อครุ่นคิดถึงไปจนถึงอย่างลึกซึ้ง...เขาเดินออกไปอย่างแทบจะไม่รู้ตัว ก่อนจะเปิดประตูออกดู!

เมื่อเปิดประตูออกก็เห็นคนหลายคนนอนระเกะระกะอยู่บนพื้น ล้วนได้รับบาดเจ็บที่ได้กระตุกไปปลาร้า พลัดจากตำแหน่งหัวใจ ยังรู้สึกตัวดี แต่เจ็บปวดอย่างรุนแรงและสูญเสียความสามารถในการต่อต้านชัดเจน

ไปจนถึงเดินมาถึงประตูของสำนักงานหน่วย S.C.I. เหลือเพียงชายคนสุดท้ายที่กำลังถือปืนอยู่อย่างตื่นเต้น เขาถอยไปจนถึงประตูลิฟต์ สายตาที่มองไปจนถึงเหมือนกับกำลังเห็นผี

ขณะนั้นเองลิฟต์ก็ส่งเสียง 'ติ๊ง' ประตูค่อยๆ เปิดออก

กงซุนสะดุ้งตกใจ เวลาแบบนี้จะมีใครมา?!

ชายที่ถือปืนในมือมีการตอบสนองอย่างรวดเร็ว เขายกปืนขึ้น เล็งไปยังประตูลิฟต์ซึ่งเปิดออก แต่หลังจากที่เห็นสภาพภายในลิฟต์อย่างชัดเจน ก็ตกใจจนหน้าซีดเผือด

ได้ยินเสียงคำรามของสัตว์ป่าดังออกมา เสาสีขาวขนาดใหญ่พุ่งออกมาจากลิฟต์ ตะครุบส่วนกลางของร่างกายชายคนที่ถือปืน แล้วคำรามใส่หน้าเขาอีกครั้ง...

เขาเบิกตากว้าง ยังคงมีสีหน้าหวาดผวา สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ปืนในมือตกลงกับพื้น

ไปจนถึงเงยหน้าสบตากับสิงโตขาวที่พุ่งออกมาอย่างกะทันหันเมื่อครู่ ยกคิ้วแล้วผิวปากเรียก

ที่พุ่งออกมาจากลิฟต์ก็คือหลี่ซือเป็น มันสังเกตเห็นมนุษย์ที่อยู่ข้างกาย เมื่อหันไปมองก็พบว่าไปจนถึง

ไปจนถึงยิ้มเล็กน้อย และยกปืนขึ้นเล็งไปที่เจ้าสิงโต...

หลี่ซือเป็นจ้องมองไปจนถึงอย่างระวังตัว ถอยหลังหนึ่งก้าวคล้ายกับกำลังลังเลอะไรบางอย่าง

ได้ยินเสียงหัวเราะจากคนในลิฟต์ “หลี่ซือเป็น เห็นผีหรือยัง? ถึงตกใจขนาดนี้?!”

กงซุนรีบวิ่งเข้ามาถึงไปจิ้นถึงไว้แล้วพูดว่า “อย่ายิงมัน คนกันเอง”
หลี่ซือเป็นมักจะถูกเจ้าเงินพามาที่หน่วย S.C.I. อยู่เสมอ มันจึงคุ้นเคยกับที่นี่ดี แต่มันไม่เคยเห็นไปจิ้นถึง เมื่อเห็นกงซุนมีท่าที่เป็นกันเองกับเขา มันจึงคลายความระมัดระวังตัวลง แล้วนั่งเลียขนอยู่อีกด้านหนึ่งอย่างว่าง่าย

เจ้าเงินเดินเฝ้าสองมือลวงกระเป๋ากออกมาจากลิฟต์อย่างสบายใจ
“เกิดอะไรขึ้นหรือ” เขาพูดพลางมองพิจารณาไปจิ้นถึงจากหัวจรดเท้า

“คุณมาได้ยังไง” กงซุนถามเจ้าเงินด้วยความงุนงง

“ผมจะมารับไปฉี้อ” เจ้าเงินยกไหล่ “ต่อมาก็ได้ยินเสียงปืนตอนอยู่ในลิฟต์”

ขณะนั้นเองก็มีเสียงฝีเท้าร่วนวายดังมาจากชั้นบน ประตูลิฟต์อีกตัวหนึ่งเปิดออก เปาเจิ้งก้าวออกมาด้วยสีหน้าห่อเหี่ยว ซ้ำเลื่องมองทุกคนแวบหนึ่งแล้วมองคนที่นอนอยู่บนพื้น...มันคือสงครามสาตรากระสุนครั้งที่สองของสำนักงานตำรวจ

มือถือของไป๋อวี่ถึงที่เฝ้าสังเกตการณ์อยู่ในรถดั่งขึ้นอย่างกะทันหัน เมื่อรับสายก็ตกตะลึงพูดไม่ออกอยู่นาน...

ไป๋ฉี้อเห็นไป๋อวี่ถึงขมวดคิ้ววางสายโทรศัพท์ที่เคาะที่ใต้คางของตนเองเบาๆ จะขำก็ไม่ได้ จะร้องไห้ก็ไม่เชิง

“เกิดอะไรขึ้น”

ไป๋อวี่ถึงไม่ตอบ แต่รีบโทร.หาจันเจาอย่างรวดเร็ว

...

หลังจากที่จันเจารีบโทรศัพท์แล้วก็เต่งตัวขึ้นมาจากโซฟาทันที ก่อนจะพูดกับซิงลั่วว่า “เกิดเรื่องที่สำนักงานตำรวจ ผมต้องกลับก่อน วันนี้ต้องขอบคุณคุณมาก”

ซิงลั่วรีบลุกขึ้นยืน “รีบร้อนขนาดนั้นเชียวหรือครับ เกิดอะไรขึ้นที่สำนักงานตำรวจจันหรือ”

จันเจายิ้มเจื่อนๆ บอกกับซิงลั่วว่า “คุณซึ่งเตรียมจัดหาเจ้าหน้าที่

รักษาความปลอดภัยเอาไว้สักหน่อยก็ได้นะครับ”

“เออ...ผมไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร” ซังลั่วมีสีหน้างุนงง

“ช่วงนี้มีผู้คนมากมายต้องการขโมยศพในหีบ ตอนนั้นเข้าไปถึงสำนักงานตำรวจแล้ว” จันเจ้ายิ้มเล็กน้อย “โชคดีที่ถูกจับได้ทั้งหมด”

จันเจาพูดพลางสังเกตสีหน้าของซังลั่ว

แล้วก็เห็นสีหน้าของซังลั่วแข็งค้างอย่างควบคุมไม่ได้ไปชั่วขณะหนึ่ง แต่แล้วก็เปลี่ยนสีหน้าอย่างรวดเร็ว ก่อนจะผายมือนำจันเจาออกไป

หลังจากที่ปฏิเสธข้อเสนอมือของซังลั่วที่จะพาเขากลับไปยังสำนักงานตำรวจแล้ว จันเจาก็กล่าวลาแล้วออกไปจากเขตที่พักอาศัยตามลำพัง

รถของไป๋อู๋ถึงจอดอยู่ตรงทางเข้าเขตที่พักอาศัย ไป๋อู๋นั่งรถของหมาอันกลับไปยังสำนักงานตำรวจแล้ว

เมื่อจันเจานั่งลงตรงที่นั่งข้างคนขับแล้ว ไป๋อู๋ถึงก็เล่าเหตุการณ์ที่เขาจับตัวอู๋เมื่อครูนี้นี้ให้เขาฟังคร่าวๆ

“พวกที่ไปที่สำนักงานตำรวจน่าจะมีความเกี่ยวข้องกับซังลั่ว” จันเจาแกะกล่องแอบถ่ายออกจากเค้โก้

“เออใช่” ไป๋อู๋ถึงถามจันเจาด้วยความสงสัย “เมื่อไหร่ที่คุณนายแคว่มีคนพบบินบุกเข้าไปในหน่วย S.C.I. แต่ทำไมนายถึงรู้ว่าไป๋อู๋ขโมยศพในหีบ”

จันเจายิ้มเล็กน้อย “วันนี้ได้ทำไรจริงๆ ไม่ใช่แค่จับตัวอู๋ได้ แต่ยังทำให้ฉันได้ค้นพบความลับอีกอย่างหนึ่งด้วย”

ไป๋อู๋ถึงยักคิ้ว “เจ้าแมวขโมยอย่างนายพบอะไรเข้าอีกล่ะ?”

จันเจาหยิบวัตถุสีม่วงแก่ออกมาจากกระเป๋าเสื้อแล้วใช้กระดากเช็ดปากห่อไว้ “เอาวัตถุชิ้นนี้กลับไปให้กงซุน เขาต้องให้คำตอบพวกเราได้แน่ๆ”

ไป๋อู๋ถึงจ้องมองวัตถุชิ้นนั้นอยู่เป็นนาน สุดท้ายจึงถามอย่างระมัดระวังว่า “วัตถุชิ้นนี้ทำไมดูคุ้นตาจัง”

“นี่คือสิ่งที่อยู่บนร่างกายของมัมมี่” จันเจาพูดเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา “เนื้อเยื่อใต้ผิวหนัง...”

“เจ้าแมวบ้า!” ไปอวีถึงตะโกนด้วยสีหน้ารังเกียจ “นายกลับไปฆ่าเชื้อให้ทั่วทั้งตัวเลยนะ ของแบบนี้ยังกล้าเอาใส่กระเป๋าสื่อไว้อีก เลือดตัวนี้เอาทิ้งไปได้เลย! ไมสิ เอาไปเผาเลย!”

จันเจาถึงตาใส่เขา หัวเราะหึๆ แล้วยื่นมือออกมาจับแขนเสื้อกันลมสีขาวของไปอวีถึงเอาไว้ทันที...

“เจ้าแมวบ้า นายมันน่าขยะแขยง!” ไปอวีถึงมองแขนเสื้อตัวเองอย่างหวาดผวา

“ฮิ มีสุขร่วมเสฟง!” จันเจาขี้นแขนเสื้อของเขาไปมา ต้องการทิ้งรอยประทับของขงมื่ออันดำปี๋เอาไว้

“เจ้าแมวโลโครก!”

“เจ้าหนูกลัวเชื้อโรค!”

...

เมื่อกลับมาถึงหน่วย S.C.I. ไปอวีถึงผ่านเข้าประตูมาก็เห็นใบหน้าที่หึงหงอของเปาเจิ้ง...

“พวกคุณสองคนควรจะบอกข่าวดีกับผม...” เปาเจิ้งจ้องมองทั้งสองด้วยรอยยิ้มที่เสแสร้ง “ไม่งั้นผมจะให้พวกคุณไปล้างห้องน้ำด้วยกัน”

ไปอวีถึงตัวสั่นขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว รีบซ้ำเสียงตามองจันเจา “เจ้าแมวขี้นอยู่กับนายแล้ว”

จันเจายิ้มเล็กน้อย “ท่านเปา ครั้งนี้พวกผมไม่ได้โชคดีเล็ก ๆ นะ คุณไปเตรียมตัวรับรางวัลเถอะ”

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างพากันตกตะลึง มองจันเจาตาโต

จันเจาหยิบเนื้อเยื่อใต้ผิวหนังที่ถูกห่ออยู่ในกระดาษเช็ดปากยื่นให้กงซุนพลางกล่าวว่า “นี่คือสิ่งที่ได้มาจากมัมมี่ที่ซังลัวเก็บสะสมเอาไว้ในบ้าน”

กงซุนรับวัตถุชิ้นนั้นมาดูแล้วรับนำรายงานสองฉบับออกมา “เหมือนกับที่ผมค้นพบเลย! ครั้งนี้นั่นล่ะสะเทือนวงการจริง ๆ”

“พวกคุณสองคนกำลังเล่นบอโก้อะไรกัน?” เปาเจิ้งขมวดคิ้วมองทั้งสอง

กงซุนเปิดรายงานแล้วกล่าวว่า “ศพในหีบอายุหลายร้อยปี มัมมี่อายุนับพันปี แต่ส่วนประกอบและเทคนิคป้องกันการเน่าสลายของผิวหนังภายนอกเหมือนกับศพในหีบสดใหม่ที่พบในบ้านของเถียนจง เป็นเทคนิคสมัยใหม่ชนิดเดียวกัน”

ทุกคนได้ยืนดังนั้นก็มองหน้ากันเล็กน้อย

“นั่นก็หมายความว่า วัตถุเหล่านี้คือสิ่งที่มีมนุษย์ในยุคปัจจุบันทำขึ้นมาหรือ” ไป่ฉือถามด้วยความประหลาดใจ “จิ้งจอกก็...”

จันเจ้ายิ้มจาง ๆ “ตั้งแต่ตำนานของภูชี ตันกำเนิดอารยธรรมภูชี หนังสือที่เกี่ยวกับภูชี โทเทม...ทุกอย่างล้วนเป็นการแหกตา”

ไป่ฉือถึงส่ายหน้าอย่างนึกไม่ถึง “นักเขียน ช่างภาพ จิตรกร นักสะสมที่มีชื่อเสียงระดับโลก...ได้ร่วมกันสร้างสรรค์อารยธรรมภูชีขึ้นมา ทำให้ท่อนไม้ผุพังและศพที่ระบุตัวตนไม่ได้กลายเป็นของโบราณล้ำค่าขึ้นมา”

“แต่ทันทีที่ผู้สร้างสรรค์นั้นได้ตายไป...อารยธรรมที่ประดิษฐ์ขึ้นมานั้นก็กลายเป็นจริง” จันเจากล่าวสรุป “โดยการใช้เทคนิคที่ศึกษาค้นคว้ามาแล้วผลิตวัตถุโบราณในยุคอารยธรรมภูชีออกมาอย่างต่อเนื่อง มันคือการแหกตาที่ลึกลับเหมือนประวัติศาสตร์ นำมาซึ่งความมั่งคั่งอย่างไม่มีที่สิ้นสุด!”

ไปอ๊วถึงจ้องมองใบหน้าของจันเจาเฉียบๆ
ฟ้ามืดลงและค่อยๆ สว่างขึ้นอีกครั้งโดยไม่รู้ตัว
ในที่สุดจนตายาวของจันเจาก็เริ่มสั่นไหว
ค่อยๆ สืบตาขึ้น และมองมาที่เขาอย่างสะลึมสะลือ
ไปอ๊วถึงไม่ได้ตื่นเต้นอะไรมาก แต่ทำเหมือนเวลาที่ตื่นขึ้นมาตอบรุ่งเช้าตามปกติ
เขาเอื้อมมือออกไปจับแก้มของจันเจาแล้วยิ้มเล็กน้อย “เจ้าแมว ตื่นแล้วหรือ”
จันเจาพยักหน้าพูดเสียงเบา “อับเข้าใจแล้ว คดีนี้ทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ...”
ไปอ๊วถึงพยักหน้า โน้มตัวเข้าไปจูบจันเจาที่หน้าผาก “อับไม่เข้าใจ นายช่วยบอกอับที”
จันเจายิ้ม “ตกลง... แต่ว่านายทำอาหารให้อับกินก่อนเถอะ ฮิวแล้ว”
“ฮึบ” ไปอ๊วถึงเอื้อมมือไปสาวผมที่ยุ่งเหยิงให้จันเจา
“นายอยากกินอะไรอับก็จะทำแบบนั้น”

หมวดนวนิยาย

www.amarinbooks.com

   @amarinbooks

  Rose Publishing

ISBN 978-616-18-3683-2

Illustration: Ao-7

335 บาท กดลองอ่านเล่มนี้

9 786161 836832